

2. ábra

hogy a dobozt lábakkal ellátva és a földön elhelyezve az elektródák a padló szintjétől néhány milliméteres távolságban helyezkedjenek el. A csatlakozó vezetéket a műanyagdoboz belsejében kell az érintkezőhöz kötni.

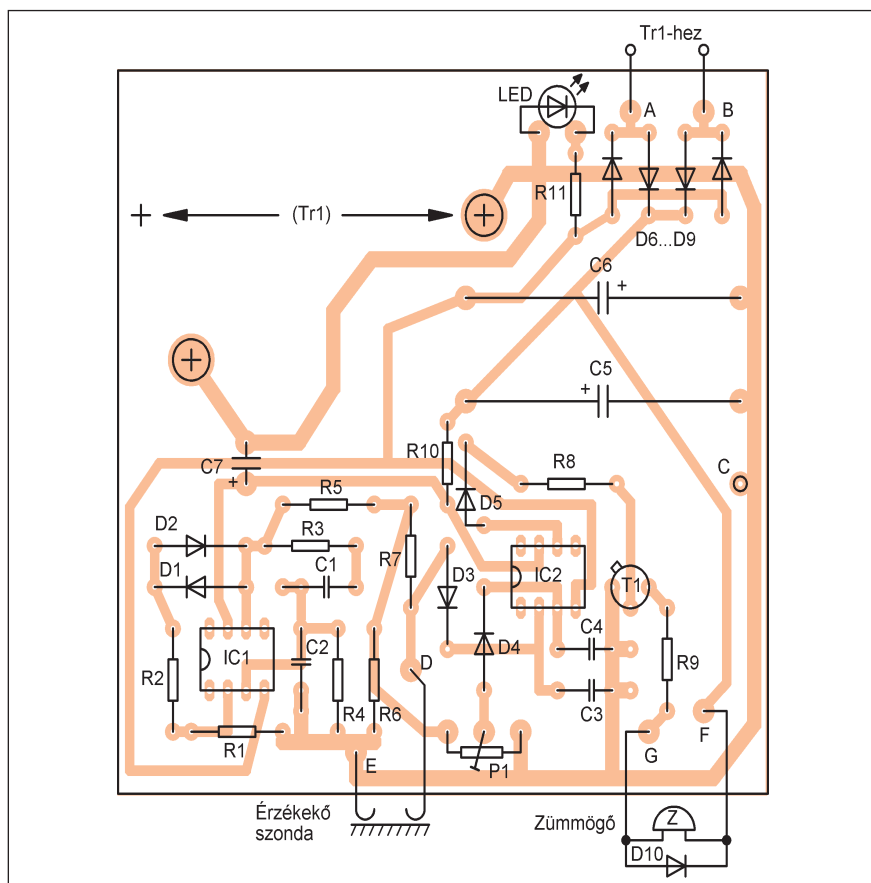
A készülékhez két érzékelő doboz is használható. Az érzékelők párhuzamosan köthetők. Az érzékelőket (ésszerű határokon belül) tetszőleges hosszúságú vezetékkel lehet a készülékkel összekötni. A készülék nyomtatott áramkörének rajzolatát a 2. ábra, az alkatrészek beültetését a 3. ábra mutatja.

A megépítés után csupán az érzékenységnak a P1 segítségével történő beszabályozása marad hátra. Az érzékelőket tartalmazó dobozt ilyenkor egy tányérra kell tenni, amelyre annyi tiszta vizet kell önteni, hogy az érintkezőket éppen felérje. Ebben az állapotban a P1-et úgy kell beállítani, hogy a riasztás bekövetkezzék. Az elektródákat a vízből kiemelve a riasztásnak meg kell szünnie.

válík. A tapasztalat szerint, főleg fürdőszobai mosószeres vízmaradványok és az egyenfeszültséggel működő szondák esetén a vékony platinaszálak is csődöt mondanának, mert szigetelő réteget képező részecskék rakódnának le rájuk a hosszabb időtartamú üzemeltetés alatt. E jelenségek kiküszöbölésének módja már régen ismeretes: olyan kis amplitúdójú váltakozó feszültséget kell az érzékelő elektródákra vezetni, melynek frekvenciája 1 kHz felett van. Kapcsolásunk ezt valósítja meg.

Ugyancsak feleslegesnek tűnhet az állandó figyelésre szánt készülékben a K hálózati kapcsoló alkalmazása. Ezt azonban a riasztás kikapcsolhatóságának szükségessége indokolja. Nem volna célszerű ugyanis pl. a padló felszárítását a zümmögő állandó működése közben végezni.

Az érzékelő elektródák egyébként legegyszerűbben a 4,5 V-os zseblámpatelepek sárgaréz érintkezőiből alakíthatók ki. A kivitelezés során ezek megfelelő furatokkal ellátott, kis méretű, lapos doboz aljára szerelhetők úgy,

3. ábra